

a l'ombra de l'alzina
a la sombra de la encina
à l'ombre du chêne
all'ombra della quercia
Magdalena Aulina

100 ANYS
DE L'INICI DE L'APOSTOLAT
DE MAGDALENA AULINA
1916 - 2016

15/11/2016

Diu Jesús: "Jo sóc la resurrecció i la vida. Qui creu en mi, encara que mori, viurà; i tot aquell qui viu i creu en mi, no morirà mai més"
(Jn 11,25-26).

Novembre és "el mes dels difunts", i és un bonic moment per a meditar el misteri de la mort, que espera a tots i cada un, i constitueix un gran desafiament per a l'home. Ni amb les tecnologies més sofisticades ni amb els experiments més acurats s'ha aconseguit eradicar la mort. Aquesta vida terrena té fi.

Però Jesús, i només Jesús, ve a trobar-nos i ens diu que ¡qui creu en ell, encara que mori, viurà eternament! I l'església ens recorda, en la litúrgia dels difunts, que "la vida no se'ns lleva, sinó que es transforma; i mentre es destrueix l'estada terrenal, es prepara una mansió eterna en el cel". És veritat de fe, i és dolça esperança, que estava el dolor de la separació de tantes persones estimades: la mort és "un pas", és el naixement en el cel, és el *dies natalis*.

Ho sabia molt bé Magdalena Aulina i realment així ho creia. Certament que no era insensible al dolor de la mort d'una persona estimada, però la seva fe profunda i la seva esperança irrompible li donaven la força de "veure més enllà": més enllà de la mort s'obre la veritable vida en Crist. Per això feia cantar:

"Per a un cristià la mort és l'abraçada que eternament l'unirà amb l'Estimat" (13.3 [216]).

Magdalena exhortava a viure bé i a estar sempre a punt, perquè ningú coneix el moment en que el Senyor el cridarà. Insistia a resar l'Ave Maria, per demanar a la Mare de Jesús, la nostra Mare que "pregués per nosaltres pecadors, ara i en la hora de la nostra mort". I feia viure el dia dels funerals d'algú com un dia de festa, perquè l'ànima vola al Creador un cop trencades les cadenes que la tenen lligada a aquesta terra.

Alguns cants de l'Institut, inspirats pel que ella ensenyava, ens ajuden a acostar-nos a la mort amb esperit de fe verdadera, on el dolor dóna pas a l'alegria; la tribulació, a la pau; l'esperança es fa certa; la fe troba la vida veritable, i l'amor roman eternament.

"Com Sant Francesc el nostre estimat Pare germana mort amb goig t'anomenem, tu ens mostraràs la visió pura i clara del Déu etern que sempre gaudirem." (13.3 [216]).

*"Puig que és la mort pel qui s'hi prepara sinó un volar vers el seu Creador?
Un cor aimant que breus instants es para per tot seguit bategar amb més amor.
Un tancar d'ulls i obrir prest les parpelles per contemplar a Déu de fit a fit,
i junt amb Ell les sublimes meravelles de tot un Déu Etern i Infini" (13.2 [202]).*

En aquest mes, en el que conclou l'Any Jubilar de la misericòrdia, que la meditació dels "novíssims" ens ajudi a revifar l'esperança i a creure en la fe:

"Glòria eterna Déu prepara, bell guardó pel bon cristià. Veure'l sempre cara a cara i estimar-lo sens para" (13.6).